

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 108/2021
10.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Милунке Цветковић, Дубравке Дамјановић и Драгана Аћимовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и др. одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Звонка Марковића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 257/10 од 16.09.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 280/20 од 27.10.2020. године, у седници већа одржаној дана 10.02.2021. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА – адвоката Звонка Марковића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 257/10 од 16.09.2019. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 280/20 од 27.10.2020. године, у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) Законика о кривичном поступку у вези члана 54. став 3. Кривичног законика, док се исти захтев у осталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу К 257/10 од 16.09.2019. године окривљени АА, између осталих, оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. КЗ, за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју му је урачунато време проведено у притвору, за коју казну је одређено да ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује, уз примену електронског надзора.

Истом пресудом окривљени је обавезан да оштећеном исплати имовинскоправни захтев у износу од 1.788.876,67 динара, док је за вишак оштећени упућен на парницу ради остваривања имовинскоправног захтева. Окривљени је солидарно обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 280/20 од 27.10.2020. године делимичним усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу, преиначена је пресуда Вишег суда у Крагујевцу К 257/10 од 16.09.2019. године у осуђујућем делу, у

делу одлуке о казни, тако што је Апелациони суд у Крагујевцу окривљеног АА, између осталих, због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. КЗ осудио на казну затвора у трајању од две године у коју казну му је урачунато време проведено у притвору.

Другим ставом, исте пресуде у осталом делу одбијене су жалбе бранилаца окривљених и жалба Вишег јавног тужиоца у Крагујевцу и првостепена пресуда у ставу I у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА – адвокат Звонко Марковић, због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) и 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе или преиначи пресуду Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 280/20 од 27.10.2020. године у делу одлуке о казни, тако што ће окривљеном изрећи казну затвора у трајању од једне године, која ће се према окривљеном извршити у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев је неоснован у делу у којем се односи на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП у вези члана 54. став 3. КЗ, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости наводи да је пресудом повређен закон на штету окривљеног, јер је другостепени суд приликом одлучивања о казни двоструко вредновао околност да је окривљени прибавио противправну имовинску корист у износу од 1.778.876.67 динара, која представља квалификаторну околност која је обележје кривичног дела и која се сагласно одредби члана 54. став 3. КЗ не може узети у обзир као отежавајућа околност.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног АА се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Чланом 54. став 3. Кривичног законика прописано је да се околност која је обележје кривичног дела не може узети у обзир као отежавајућа, односно олакшавајућа околност, изузев ако прелази меру која је потребна за постојање кривичног дела или одређеног облика кривичног дела или ако постоје две или више оваквих околности, а само једна је довољна за постојање тежег, односно лакшег облика кривичног дела.

Код квалификованог облика кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. КЗ, за које је правноснажном пресудом окривљени АА оглашен кривим и осуђен, квалификаторна околност вредност прибављене имовинске користи која прелази износ од милион и петсто хиљада динара.

Из чињеничног описа кривичног дела утврђеног у изреци првостепене пресуде прозилази да је окривљени као одговорно лице у својству генералног директора АД „Аутосаобраћај“ Крагујевац, својим радњама прибавио противправну имовинску корист агенцији „Виа профутура“ на штету оштећеног АД „Аутосаобраћај“ Крагујевац у износу од 1.788.876,67 динара.

Насупрот изложеним наводима захтева, другостепени суд је правилно применио одредбу члана 54. став 3. КЗ, јер из образложења правноснажне пресуде, у делу који се односи на одлуку о казни, произилази да је суд окривљеном ценио износ прибављене противправне имовинске користи у износу од 1.788.876,67 динара као отежавајућу околност јер иста прелази меру која је потребна за постојање квалификованог облика кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. КЗ, а на шта је законом овлашћен.

Налазећи, из изнетих разлога, да је у правноснажној пресуди правилно примењена одредба члана 54. став 3. КЗ, те да није учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, на коју се указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд је у овом делу захтев окривљеног одбио као неоснован.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу је одбачен као недозвољен.

Бранилац окривљеног АА – адвокат Звонко Марковић, као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, а због које повреде је подношење овог правног лека дозвољено окривљеном преко браниоца. У образложењу захтева, бранилац истиче да се из списка предмета суд утврђује да је Уговор о франшизингу закључен између „Аутосаобраћај АД“ Крагујевац и агенције „Виа профутура“ био повољнији од раније закљученог уговора са агенцијом сведока ББ за износ од 448.138,52 динара, па када се ова чињеница доведе у везу са чињеницом да је Уговор о франшизингу закључен између „Аутосаобраћај АД“ Крагујевац и агенције „Виа профутура“ законит правни посао, који има све законом прописане елементе, долази се до закључка да у конкретном случају нема штете за „Аутосаобраћај АД“, као ни противправне имовинске користи. Овакви наводи браниоца окривљеног суштински представљају оспоравање чињеничних утврђења у правноснажним одлукама и указивање на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, давањем сопствене оцене изведених доказа која је потпуно другачија од оне дате у побијаним правноснажним одлукама.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 2) ЗКП), док суштински указује на погрешно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног АА у овом делу оценио недозвољеним.

Са свега изложеног, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, у делу којим је захтев одбијен као неоснован, те на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у коме је захтев одбачен као недозвољен, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић